

Jezus, prijatelj otrok.

(Po češkej právjici.)

„Mati, mati, kako lep po póludne je denes! Dovolí nù, da greva z Maríco tja gori v zeleni gozd. Predvčera sem videl tam vse polno sladkih jagod. Ravno rudečile so se, a denes so že gotovo zrele; polno košárico jih hočeva prinesti.“ Tako je prosil mali Janko mater, ki je zunaj po plotu perilo razobéšala. — „I nù pa pojdíta, samo toliko glejta, da ne izostaneta predolgo in mi ne gresta predaleč v gozd,“ reče mati in poljubi svoja otroka na njíju cvetoča lica. Veselo skoči Janko v vežo, sname košárico, ki je visela na lesenem klinu za vežnimi vratni, prime séstrico pod pasho in naglo zdirjata proti gozdu.

V gozd prišedša gresta naravnost v Doljánovo drago, kjer je Janko videl jagode rudečiti se. Res jih je bilo vse polno in kmalu jih nabereta polno košárico. Potem gresta iz Doljánove drage gori do starega hrasta, od koder se je daleč videlo po širokem gozdu. „Poglej nù, Janko, ali vidiš tam na onem bérdu ležati serno? Oj kako lepa žival je to!“ zavpije Maríca, ko vidi ljubeznjivo žival mirno ležati v travi. Ali predno je Janko mogel pogledati, skoči plaha serna na svoje urne noge in kmalu izgine v goščavi. Žal je bilo séstrici, da bratec ni videl tako lepe in ljubke živalice.

„Ohó, kaj pa je to? Ali ne slišiš Maríca, nekega šumenja, kakor bi nekedó hodil po gozdu?“ Komaj Janko to izgovorí, kar se prikaže izza bližnjega hrastovega drevesa prelep mlad deček z zlatimi lasci na glavi in sè srebrnim pasom opasan. Prijazno se jima nasmehljá, potem ju pa pelje po vsem gozdu in jima imenuje drevesa, zelišča in cvetice, katere vse po imenu pozná. Čez dolgo ju pripelje na lepo zeleno trato, blizu katere bister studenec šumljá. Tù

se vsede ž njima v zeleno travo sredi prekrasnih cvetic. Terga jima cvetice in prav prijetno se ž njima igra. Vpraša ju tudi, ako rada molita in svoje stariše rada ubogata. To se vé, da Janko in Maríca prikimata.

Ko se je začelo solnce k zatónu nagíbatí, spomni se Janko materinih besed, da ne smeta predolgo izostati. Težko mu je tako lepega dečka zapustiti. Neznani deček jima pa reče, da je pač že čas domóv se poverniti. Pelje ju še do bistrega studenca, iz katerega potegne dva prelepa kamenčka, ki sta se v solnčnej svitlobi svetíla kakor samo čisto zlato ter podarí vsakemu enega. Potem se posloví in hoče oditi. Ali Janko se ne more ločiti od dobrega tovariša, čversto se ga oklene okolu vratú in prosi: „Ostani še tukaj pri nama; ako pa že ravno moraš iti, vzemi tudi mene saboj, vedno hočem biti pri tebi.“ — Deček z zlatimi lasci in srebrnim pasom odgovorí: „Zdaj ne moreš iti z mano; ali čez tri dni se vernem v prelepo svojo domovino, in kmalu potem pridem po tebe.“ To rekši izgine deček izpred njiju oči.

Ko prideta Janko in Maríca domóv, pripovedujeta očetu in materi o neznanem tujem továrišu, ki je imel zlate lasce in srebrn pas. Kažeta tudi svitla kamenčka, katera jima je podaril. Stariši berž spoznajo, da so to dragi žlahni kameni. Čudapolna ta novica raznesla se je kmalu po vsej vasi, in mnogo ljudí je hitelo v gozd, da bi videli dečka, — ali nikjer ga ni bilo več. Mnogi so se tudi zbrali okolu bistrega studenca in so iskali v njem dragih žlahnih kamenov, pa našli so le navadno kamenje. Žalostni so se podali zopet domóv. Janko pa ni mogel pozabiti zalega dečka v gozdu, vedno se je jokal in žaloval po njem. Drugi dan je Janko zbolel in tretji dan je — umerl! — Oj kako so žalovali dobri stariši, kako je jokala séstrica Maríca, ko je Janko s cveticami okinčan ležal na mertvaškem odru. Zvoňovi so slovesno zazvonili, in jokajoča bábica se spomni, da je denes velik praznik: praznik vnebohoda Kristusovega. Na tem so vsi spoznali, da tuji deček v gozdu ni mogel nihče drug biti, nego Jezus sam, nebeški prijatelj nedolžnih otrók, ki je Jankota vzel saboj v prelepo svojo domovino. Še sta se jokala oče in mati, jokala se je bábica, — ali njih solzé so bile zdaj solzé največjega veselja.

Le Maríca se ni mogla potolažiti, bila je žalostna in je vedno mislila na svojega bratca Jankota in zalega dečka v gozdu.

T.

Bèzgova pištola.

Koščákov Lojze je imel veliko veselja z bèzgovimi pištolami. Po vsej vasi je bil na glasu, da on bèzgove pištole najboljše izdeluje.

Le vprašajte Svetinovega Matička, Vraničevega Jožka, Zamúdnikovega Tončka, pa tudi Žabarjevega Franceta, vprašajte je, kedó jim je napravil bèzgove pištole? Slišali boste: Nihče drug nego Koščákov Lojze.

Ni ga bilo dneva, da bi ne bil Koščákov Lojze vsaj petdesetkrat zadél iz svoje pištole v vrata sosedovega skednjà.

Očeta so že ušesa bolela od Lojzetovega pokanja, a mati mu ni mogla nikoli zadosti kodelje pripraviti za náboje.

Bilo je neke nedelje po póludne, da pridejo k Lojzetu sosédnji otroci.